

שלוש רמות מציאות בהדרכה הפנימית
[Three Levels of Reality for Inner Guidance]

הרצאת המדריך 162, 12 אפריל 1968, הרצאה מקורית ללא עריכה

שלום ידידי היקרים ביותר הנאספים כאן ומבורכים מאוד. אתם מבורכים לא רק בשל הנוכחות שלכם כאן ברוח של רצון לקבל הדרכה ואמת, אלא בעיקר בשל כל מאמץ פנימי שאתם עושים להגשמת הווייתכם האמיתית. ככל שההגשמה הזו מופעלת יותר כך נוצרות יותר ברכות מבפנים.

אדם שמנותק מן המציאות הפנימית הוא אכן אבוד; רוב בני האדם מנותקים כמעט לחלוטין מן המציאות הפנימית שלהם וחייבים לפיכך למצוא את דרכם חזרה אליה. המעטים שהשיגו חיבור זה היו ויהיו תמיד המנהיגים הרוחניים של האנושות. כל מאמץ בנתיב זה מטרתו לבנות חיבור כזה להדרכה פנימית ולביטוי המציאות הפנימית.

ישוע הנוצרי הכריז שמלכות השמים נמצאת בפנים, אך לעתים קרובות מדי נלקחות מילים אלה כמובן מאליו ובלי הרבה מחשבה. מה פירוש המילה "מלכות"? המילה מסמלת את הכוח והעושר המוחלטים שהם המציאות המתגלה לאדם שהתעורר רוחנית. אנו מדברים כמובן על כוח רוחני ועל עושר האהבה, האמת, השלום, ההתרחבות, היצירתיות, האושר העילאי והידיעה שיש לעצמי את הכוח ליצור כל דבר שניתן להעלות על הדעת; כל דבר שהחיים יכולים להיות כלול בכך. פירוש הדבר הוא השגת העצמיות של האדם במלואה כפי שהיא נועדה להיות. אילו רק יכולתם לתפוס שלא הישגתם ולו חלקיק מן הכוח והיופי, האמת והאהבה, האקסטזה והאפשרות להתרחבות יצירתית שיכולים להיות לכם ולבוא לידי ביטוי ממשי; הם שלכם כבר עתה ידידי! אלה לא מילים ריקות, זו האמת המיידית.

נתיב זה אל המציאות הפנימית ואל ההדרכה הפנימית נראה מיגע רק משום שאתם מדמיינים שהאמת היא רחוקה מאוד, רחוקה הרבה יותר משהיא באמת. אינכם יכולים לתפוס מה הם החיים כבר עכשיו, ברגע זה, ואיך הם יכולים להיות עבורכם אם רק תוכלו לראות זאת, לדעת זאת, ולפיכך לממש זאת. אתם עדיין רואים בכך תיאוריה רחוקה, מופשטת ולא אמיתית, ואתם חווים את עצמכם כחלקיק מבודד ביקום עוין בעיקרו, או אדיש במקרה הטוב, שאין לו כל קשר אליכם. אתם תופסים את היקום כעובדה סטטית וקבועה שאל תוכה הוכנסתם ושחוקיה אינם קשורים כלל לחוקים הפנימיים שלכם עצמכם.

הקונספט הזה, והדרך שבה אתם חווים את עצמכם ביחס לחיים, הם הקושי האמיתי שלכם. הם שגורמים לנתיב להיות קשה כל כך ומיגע – שום דבר אחר. לפיכך, הקושי אינו ממשי; הוא מורכב מן הקונספט הזה. השאלה היא איך ניתן לשנות את הקונספט שלכם. זו העבודה וזהו המאמץ; וככל שהדבר נראה בלתי יאומן למי שכבר הגיע למציאות הזו בהווייתו, אתם נאבקים נגד הגשמת העצמי האמיתי שלכם כאילו היה זה הגורל הנורא ביותר בעולם. אם אשליית ההפרדה בין הווייתכם האמיתית לתודעה הרגעית שלכם, או בין היקום לביניכם, לא היתה קיימת, היתה התעוררות מיידית - "קליק" כביכול – והייתם יודעים מי אתם ומה הם החיים.

כל ההרצאות שלי, כל העבודה המשותפת שלנו תוקפים את בעיית האשליה הזו מזוויות שונות. כל הגישות השונות הללו מסודרות לפי סדר מסוים, ובאופן כללי אתם מוצאים את אותו הסדר בנתיב הפרטי, האישי והאינדיבידואלי שלכם. עם זאת, לא ניתן לכפות על הנתיב האינדיבידואלי לחקות את הסדר שבו מופיעות ההרצאות. תחת זאת, התהליך הוא כזה [כפי שחלק מכם כבר גילו] שבו, עם עזרה והדרכה, האמת שלכם עצמכם מתגלה לכם מבפנים כחוויה ישירה וספונטנית. לפיכך האמת נראית בדרך כלל, ברגעי ההבנה הראשונים, חדשה ורעננה כל כך, עד שאתם חושבים שלא שמעתם אותה מעולם. אבל אחר כך ניתן לאמת אותה כאישור להרצאות שלמדתם, ההרצאות שחדרו לאזורים עמוקים בלא-מודע שלכם. אתם עושים שימוש בהרצאות ואז עושים שימוש ביכולות האינטואיטיביות שלכם עצמכם, המשתחררות בהדרגה יותר ויותר ככל שאתם מתייצבים מול האמת שלא רציתם לראות בהתחלה. הסרת טעויות משחררת מבפנים את האינטואיציה ואת החוויה היצירתית; בהתחלה ההרצאות נותנות תנופה לתהליך ובהמשך הן נותנות לו חיזוק ואישור כשאתם חוזרים וקוראים אותן שוב.

הגישה הספציפית בה ננקוט הערב תהיה לדון בשלוש רמות מציאות. אם תוכלו קודם-כל להבין, ובסופו של דבר להטמיע, את מה שאני אומר כאן, יהיה לכם קל הרבה יותר בנתיב זה. חלק מן הקושי האשלייתי יוסר כך שההדרכה הפנימית שלכם תבטא את עצמה כתופעה טבעית וללא מאמץ. מהן שלוש רמות המציאות האלה? אתם אולי מצפים לשמוע רמות מוכרות של מציאות פיזית, מנטאלית ורוחנית, שעליהן דיברנו בהקשרים רבים ושונים. אבל הפעם יהיה זה משהו אחר, לכן היו מוכנים, והכינו את המיינד שלכם לגישה חדשה.

רמת המציאות הראשונה היא מה שאתם חושבים שקיים. רמת המציאות השנייה היא מה שקיים באמת. רמת המציאות השלישית היא מה שיכול להתקיים. עדיף לא לדון בזה בצורה פילוסופית, כללית או תיאורטית; ככל שאתם יכולים להיות ספציפיים ואישיים יותר בהטמעת הדברים שאני מסרטט כאן, וככל שאתם יכולים ליישם אותם יותר בחוויות ובתגובות הסובייקטיביות וחסרות המשמעות ביותר לכאורה בחיבוטי היומיום שלכם, כן ייטב. בחנו את התגובות והעמדות הבעייתיות שלכם, אלה שעוכרות את השלווה, השמחה והחיוניות

שלכם, ונסו לראות כיצד הדברים שאני אומר הערב חלים עליכם.

לא משנה עד כמה חסרת משמעות הפרעה כלשהי עשויה להיראות לכם או עד כמה מטלטלת-עולמות בחשיבותה, שאלו את עצמכם, "מה באמת אני מאמין שקיים? בתוכי? מסביבי? באינטראקציה ביני לאחרים? במצב כפי שאני חווה אותו?" הדבר אינו קל או פשוט או מובן מאליו כפי שהוא עשוי להיראות כלאחר יד – כלל לא! הייתי אומר שהחידרה אל הרמה הזו היא אולי הקושי הגדול מכולם. אחרי שעוברים אותו יהיה קל הרבה יותר להתמודד עם שתי רמות המציאות הבאות.

האדם מבלבל לחלוטין ואינו יודע מה הוא חושב ומרגיש באמת. ככלל, הוא מסיט את המבט ורק במעורפל ובמטושטש הוא מודע לאיזו הפרעה, שאותה הוא ממחר לפטור ברציונאליזציה, או למצוא לה את ההסברים המתאימים ביותר, המקובלים ביותר, "ההגיוניים" ביותר או כאלה התואמים את הגישה השטחית ביותר שלו לחיים ולעצמו. בכך הוא מכיר רק במערכת אחת מתוך מערכות רבות של ניגודים ורגשות סותרים, ואפילו את זה הוא עושה, במקרה הטוב, בדרך שטחית ורדודה. בדרך זו מיטשטשת כמעט לחלוטין הדרמה האמיתית של האמונות והדיעות שלו, הרשמים והתגובות שלו, המושגים והרעיונות שלו, התקוות והפחדים שלו. האדם מוצא מפלט בתוויות קולקטיביות פשטניות מדי, שאמורות לבטא את מה שקורה בתוכו באמת; כשהוא אומר שהוא מדוכא או חרד או חסר תקווה או כועס או פגוע או תשוש, הוא מסתפק בציון של רגש אחד מתוך שורה של רגשות, רשמים ואמונות כאילו לא נדרשת כל חקירה נוספת. אם הוא נעזר בשמות הרגשות האלה כדי להתחיל לחקור אותם, הם משרתים את מטרתם. אבל לעתים קרובות מדי הוא משתמש בשמות הרגשות האלה כהסבר סופי, ולפיכך הוא אף לא יכול להגיע לרמת המציאות הראשונה – רמת הפרשנות המבולבלת והשגויה שלו את החיים, האחרים והעצמי. אולי נשמע פרדוקסלי לכנות רמה זו מציאות כלל; אבל זו מציאות זמנית מבחינה זו שהיא מה שהאינדיבידואל מרגיש, חושב ומאמין בפועל במקרה, בין אם אמת או כזב; לעומתה, האובך והערפל של מודעות בלתי ספציפית הם שטח הפקר שאיננו מציאות זמנית אפילו. זוהי סיבת הכאב הגדול וחוסר הביטחון, והסיבה מדוע אדם לא יכול בשום מצב להיות מנוכר יותר מאשר ברמה זו, רמת ה"טרומ-מציאות", אם יורשה לי לטבוע את המונח.

כידוע לכם, חלק מהעבודה הפרטנית הוא לבחון בקפידה את המקורות והסיבות לתוויות קולקטיביות מסוגן. לעתים קרובות התגובה הראשונה היא שאינכם יודעים אפילו מדוע אתם מרגישים כפי שאתם מרגישים ואתם נותנים לעצמכם תשובה מהירה וקלה. תשובות קלות ומהירות כאלה עשויות להתקבל מאוד על הדעת ולהישמע רציניות בעולם שנרתע מגישה רעננה וחדשה, אולם כל בעיה זקוקה לבחינה כאילו לא היתה קיימת מעולם וכאילו לא היו לחברה תשובות קלות לעיכול מן המוכן.

אם אדם מעניק תשומת לב מסוימת לשאלה מה לאמונתו גורם באמת להרגשת האומללות הספציפית – ובדרך כלל נדרשת לכך רק תשומת לב מועטה – הוא לא יתקשה למצוא כמה תשובות. כפי שציינתי, כמעט לעולם לא מדובר בדבר אחד, אלא בדעות וברעיונות סותרים הקיימים בו זמנית. ממערכת אחת של רעיונות סותרים נובעות מערכות אחרות של תגובות סותרות, תגובות-נגד, אמצעי הגנה, אמונות שגויות נוספות, תוצאותיהן הבלתי נמנעות, יצירת עוד ועוד תגובות שרשרת, וכל אלה מגיעים לכלל קיום. כאשר כל זה נותר באווירת הטשטוש של חוסר מודעות, חצי-מודעות, ותירוצים נוחים [easy explaining away], איך ניתן בכלל להגיע אל רמת המציאות הראשונה – לדעת מה אתם חושבים שקיים.

לדוגמה, כלל לא בלתי אפשרי לאדם לחשוב בסתר ובבת אחת שהוא ההווה החשובה ביותר ביקום ושהוא הפחות מכולם ביקום. אפילו להנחה אחת בלבד כזאת חייבות להיות אינספור השלכות נוספות שמולידות הנחות שגויות נוספות בהתמודדות של האדם עם העולם. כל הנחה שגויה ראשונית מתגלגלת ככדור שלג לשורה של אמונות ואמצעי הגנה בלתי נסבלים, כואבים והרסניים, שכל אחד כשלעצמו גורם לרשתות מורכבות של הסתבכויות ואמונות כואבות. שתי ההנחות הסותרות המקוריות מכפילות את הבלבול, ההסתבכויות, התפיסות השגויות והכאב שנוצר, שכן שגגה היא כאב, כשם שהאמת היא אושר.

רעיונות סותרים כאלה, כמו גם שורה של תפיסות שגויות ובלבולים, כבר ידועים לכם; כל מי שעובד בנתיב כמו זה יודע מניסיון עד כמה הם מעיקים ואיזו הקלה זו להשיל אותם. הוא או היא גם יודעים שכל הסתבכות ברשת פוצחת במאבק מיוחד נגד הבהרת הבלבול, למרות הכאב שנשאר כל עוד נמשך הבלבול ולמרות הידיעה שאחרי הבהרת הבלבול יגיע מצב חופשי ומאושר. אף שכולכם יודעים זאת, במידה מסוימת גם מניסיון אישי ובטח ובטח כתיאוריה תקפה, איש מכם אינו מודע לחלוטין למידה שבה אתם נמצאים עדיין במצב של טרומ-מציאות. רוב ידידי אינם רואים, בחיי היומיום, היכן בדיוק הקונספט הדואליסטי על עצמי שהוא בבת אחת הגבוה ביותר והנמוך ביותר – הוא שאחראי לשכבת המציאות שבה אדם חושב שדברים מסוימים קיימים בלי שזו בהכרח תהיה האמת.

כמו כן, לעתים קרובות קורה כי אף שאכן זיהיתם הנחה שגויה, לגבי עצמכם ניהו, אתם לא עוקבים אחריה עד סופה כדי לגלות מה הן ההשלכות הנוספות של הנחה כזאת. אתם לא רואים למשל איך ההנחה הזו משפיעה על האמונה שלכם לגבי אנשים אחרים, מה אתם מאמינים שהם ומה אתם מאמינים שהם חושבים עליכם, מה המשמעות של סיטואציה או מקרה לאור ההנחה הזו לגבי עצמכם, מה תגובות מסוימות של העצמי ושל אחרים ואמרות באמת. אם יצא, במילים מפורשות, מה אתם מאמינים שאדם זה, סיטואציה זו או אירוע זה מתכוונים לומר, אתם תדעו אז מדוע אתם אומללים בכל צורה. ידיעה חותכת זו בשאלה מדוע אתם מרגישים כפי שאתם מרגישים גורמת

להבדל עצום. אבל לא רק זה אלא היא גם נותנת לכם את האפשרות לתפוס שחלק מן האמונות שלכם הן מגוחכות. ייתכן, שוב, שהודיתם בכך באופן כללי וכתיאוריה, אבל עדיין קשה לכם מאוד להודות בכך ספציפית; יהירותו האינטלקטואלית של האדם מקשה על כך מאוד. זו יהירות להציב את עצמך מעל אחרים, אבל אפילו יותר מזיק להפריז בהערכת האינטלקט שלך ובכך לפספס את התבונה האמיתית הטבועה באדם, בעודו שולל ומכחיש את אי ההבנות הילדותיות באישיותו. הוא באמת מרמה את עצמו שהוא נמצא מעל למצבו האמיתי באותו הרגע.

קשה מאוד להודות בשטויות הילדותיות התקועות בלא-מודע משום שהדבר סותר את הדרך שבה האדם תופס את האינטליגנציה שלו; אבל אולי המניע החזק יותר להשאיר את האמונות הסודיות באובך של רשמים ורגשות מעורפלים במקום להודות בהם במדויק הוא כלהלן; לאדם יש "אינטרס מובנה" לשמור דברים אלה בסוד משום שהוא מרגיש במעורפל שברגע שהדברים נפתחים, הוא יאלץ לעשות שינויים. הוא פוחד לעשות זאת בדיוק בגלל זה שהמחויבות שלו לרעיונותיו השגויים היא כה עזה עד שגישה שונה נראית לו כאיום. אבל הוא לא תופס שהדבר מאיים עליו רק בגלל הרעיון הנדון. ההנחות האשלייתיות מצטברות, האחת מובילה לרעותה, ואת כולן על האדם להתיר על מנת להשליט בתוכו סדר ואמת. אם הוא מרומם את עצמו מעל למצב שבו נמצא העצמי האמיתי שלו, המצב הנבער והשגוי, הוא לא יכול להכניס סדר. קשה להודות בפן הילדותי בהחלט, על כל רעיונותיו ואמונותיו חסרי ההגיון, אך ברגע שהפן הילדותי יוצא החוצה אתם יודעים שאלה הבלים, ואתם חווים הקלה מן הוויתור על האמונות המעיקות. בנוסף להבלים אלה יש גם אמונות כוזבות ורשמים שגויים שאתם מניחים, ואפילו במודע, שהם אמיתיים, לפחות במידה מסוימת, ובאלה קשה אף יותר לטפל.

יש גם אמונות שאתם מרגישים שהן שגויות איכשהו, אבל אינכם רוצים לשנותן. בדרך כלשהי נדמה לכם שעדיף להניח הנחת יסוד כואבת על פני חלופה אחרת שנראית, עמוק בלא-מודע שלכם, כגרועה אף יותר. גם זוהי כמוכן הנחה אשלייתית, שכן האמת לעולם לא מעיקה ולא חסרת תקווה או בלתי רצויה איכשהו. הסיבוכים והאינטראקציות בין כל הקשרים [knots], ההילכדויות [ensnarlements], האמונות הכוזבות, הצאי-האמת והסתירות מהווים את מה שקיים בכך בפועל. חובה להתמודד עם דברים אלה בטרם ניתן להתקדם הלאה. ברמת המציאות הזו חובה בהחלט להתיר את הסבך. אם אדם לא מוכן לראות מה הוא מאמין שאמיתי, הוא לא יכול לראות מה אמיתי באמת ברגע זה. כתוצאה מכך הוא לא יכול להגיע לרמת המציאות השלישית דרך שינוי המציאות הנוכחית שלו – במקום דרך חשיבה אשלייתית, קסם אשלייתי או הכחשת העובדות – ולהיכנס למציאות חיובית יותר מבחינתו. הבה ניקח התרחשות רוחת כדוגמה: פחד מדחייה. הפחד מדחייה זורם בחייו הנפשיים של האדם וכתוצאה מכך הוא זורם בחייו החיצוניים, הפיזיים. הדחייה כשלעצמה לא היתה מאיימת כל כך לרוב האנשים אילולי היו קשורות אליה הנחות מסוימות; יש לחשוף מה הן בדיוק ההנחות האלה. לדוגמה, אדם עשוי להאמין שהוא לא שווה כלום; האיום מדחייה נראה לו כה גדול רק משום שהדחייה מאשרת כביכול את "עובדת" היותו חסר ערך. מכאן שהאמירה השבלונית שהוא מרגיש חרדה אינה יכולה להוות "הסבר" מספק; עליו להכיר בכך שהחרדה קיימת בגלל הפחד מדחייה, דבר ראשון. לאחר מכן חובה עליו לחשוף שהדחייה מהווה איום כה גדול משום שהוא מרגיש חסר ערך ואינו רוצה להודות בהרגשה הזו. אבל גם זה לא מספיק. עתה הכרחי לגלות על מה בדיוק מבוסס השכנוע הפנימי הסודי שלו שהוא חסר ערך. במילים אחרות, כל האמונות וההנחות המסוימות מאוד האלה חייבות להילקח אל מחוץ לערפילי העמימות שם הם מתחבאים תחת התווית הקולקטיבית "חרדה".

כאשר הגישה משתנה באופן המוצע כאן וחקירה רצינית נערכת, כאשר דבר לא נלקח כמוכן מאליו ואתם ניגשים אל הכל בדרך חדשה ורעננה, אתם תגלו מה אתם מאמינים שקיים. מכאן והלאה ניתן לשלוח מבט קדימה ולהתחיל להעמיד לשאלה את הנחות היסוד שעליהן מתבססות האמונות האלה. ניתן להתחיל לפקוח עיניים ולחפש באובייקטיביות מה יש באמת. במעבר הזה מרמת מציאות אחת לבאה אחריה, עליכם גם לשאול את עצמכם האם אתם רוצים באמת לגלות, ראשית, מה אתם חושבים שקיים, ושנית, מה יש באמת. נראה כאילו כל ההנחות הכוזבות שאתם מטפחים מתיבות שחובה עליכם לשמור אותן בסוד. לדוגמה, אם היה נכון באמת שאתם חסרי ערך ללא תקנה, הרי שלנוכח עובדה כזו, זו אכן תהיה משימה קשה. אבל האם עדיף לחיות בשקר ולהעמיד פנים שאתם מאמינים בערככם, בעוד שמתחת אתם מפקפקים בערככם? שיקולים כאלה יעניקו לכם את ההיגיון ההכרחי לבחון את מה שאתם מאמינים שקיים כדי לגלות אז את מה שקיים באמת. האמת לאמיתה היא שיש לכם ערך רב מאוד, אם כי אולי בדרך שונה משאתם מאמינים. בניגוד לכך ובמקביל אתם עשויים להאמין שאתם האדם החשוב ביותר ורב הערך ביותר עלי אדמות, ומגיעות לכם זכויות יתר מיוחדות. קשה לכם לוודא שאתם מחזיקים באמונה כזו משום שהידע האינטלקטואלי שלכם שולל יהירות כזאת ואף יוצר בושה. בנוסף, עצם ההודאה ברעיון כזה עשויה לגרום לאדם לפקפק בתקפות הרעיון, מה שהאדם פוחד ממנו אף יותר, היות שבנפש מסתתרת גם הקיצוניות ההפוכה בדיוק – ההנחה שהוא לא שווה כלום; אם הוא לא מיוחד, אז הוא כלום. מכאן נובע כי שתי ההנחות חייבות להישאר חסויות מן המודעות ואין לבדוק אותן; לפיכך לא ניתן לבדוק בהמשך מהו ערכם המציאותי של תגובות השרשרת ושל דפוסי ההתנהגות הכפיייתים.

אם כך, כשאתם מגלים שאינכם רוצים לגלות מה קיים בכם, גלו מדוע אינכם רוצים לגלות זאת. אלו אמונות שווא מונעות מכם לגלות זאת? המענה לשאלה זו פותח עוד שער אחד קטן שיאפשר לכם בסופו של דבר לשנות את דעתכם ולרצות לגלות (א) מה אתם חושבים שקיים ו-(ב) מה קיים באמת.

באותו הרגע כבר עברתם שתי רמות חשובות המקרבות אתכם אל ההדרכה הפנימית שלכם ואל המציאות הפנימית, אל האפשרות של מה יכול להיות. זוהי מלכות אלוהים שבתוכם. כל עוד לא הבהרתם את סבך הדעות הכוזבות, את מה שאתם מאמינים שקיים בניגוד למה שקיים בפועל, אינכם יכולים לראות שאפילו מה שקיים בפועל לא חייב להיות מצב ההווה האולטימטיבי שלכם. הבנת הדבר מובילה למעבר [transition] חשוב ביותר.

רמת מה שאכן קיים באמת היא תמיד הקלה עצומה לעומת מה שאתם מאמינים שקיים. האמת לעולם לעולם לא קרובה אפילו להיות מאיימת כל כך כמו חצאי-האמיתות המעורפלות וההתחמקות, לא משנה מה היא האמת. מה שאתם מאמינים שקיים הוא הקלה בהשוואה לערפל; מה שקיים בפועל הוא הקלה גדולה אפילו יותר בהשוואה למה שאתם מאמינים שקיים. גילוי מגוון האפשרויות בבריאה של מה יכול להתקיים הוא יותר משחרור. הוא פותח את השערים לעולם, אל החופש הגדול שביצירה-משותפת, אל התרחבות בלתי מוגבלת. כאן ניתן לומר שבפסיכותרפיה רגילה, המטרה הגבוהה ביותר שניתן להשיג היא בדרך כלל רמת המציאות, מה שקיים בפועל. כשאדם מקבל את המציאות הזו, מקבל את ערכיו הגלויים ואת התחייבויותיו, מקבל את המגבלות של עצמו ושל העולם החיצוני, כשהוא מתמודד עם העולם הזה כדי להפיק מעצמו את מיטב המעשים והרגשות, זהו המירב שניתן לצפות לו בנסיבות הטובות ביותר; בנקודה זו הפציינט משוחרר בהצלחה כמי שנרפא. הנתיב הרוחני שלנו רק מתחיל כאן, אם כי כמובן, הרמות חופפות ולא ניתן לומר שאדם חייב להשלים קודם רמה אחת בטרם יגיע לבאה אחריה. זו לא בדיוק הדרך שבה הדברים עובדים. משום כך, מימוש הרמה השלישית כעת, ועבודה איתה כמיטב אפשרותכם בהווה, יעזרו להאיץ במקצת את השגת השלבים הנמוכים, ובצורה קצת פחות כואבת, אולי בטיחותית ומשמעותית יותר.

באשר לרמה השלישית, מה שיכול להתקיים; מה שיש בפועל – מה שבדרך כלל נקרא המציאות – הוא לא מצב סטטי. [רמה] זו אינה יותר אמיתית, נכונה וקבועה מאשר הרמה של מה שאדם מאמין שקיים. למי שמשוכנע באמונות שלו הן נראות נכונות ואמיתיות, כך שניתן לדבר על המציאות של הן באותו הרגע. זוהי מציאות ההנחות שלו, המובילות אותו לרעיונות נוספים, על האנרגיה והדינמיקה שלהם, על כל תוצאותיהם המתרחשות בחוויה שלו ובעובדה. אם כן, אין הבדל גדול כל כך בין מה שהאדם מאמין שיש לבין מה יש, כאשר אדם מביא בחשבון את טווח האפשרויות העצום.

כאשר הוא מניח שהמציאות היא סטטית וקבועה, האדם נשאר רחוק מן המציאות הממשית והאולטימטיבית כמו מי שמניח שהאשליות שלו הן האמת הסופית. המציאות האולטימטיבית היא גמישה בעיקרה ולא קבועה. האדם לא נתון בתוך יקום קבוע מראש שתנאיו מקובעים. אפילו חפצים נמצאים בזרימה [are flux], הם אנרגיה מרוכזת שנמצאת בתנועה מתמדת. האנרגיה נוצרת על ידי התודעה ודרך פעולתה; לפיכך העולם החיצוני והקבוע הוא תוצר ישיר שלכם ושל תודעתכם. כאשר אתם יכולים להתחיל לשאול האם המציאות שמצאתם צריכה להיות כפי שהיא, אתם מתחילים להרחיב את אופק המושגים שלכם, את התפיסה, וכך הדבר מגביר את כוח היצירה שלכם לשנות את המציאות הסטטית לכאורה. המציאות יכולה להתרחב עבורכם בדיוק עד כמה שאתם רוצים להרחיב את האופק, או את גבולות [frontiers], המושגים שלכם. כוונתי ליותר מאשר לאמונות ולתיאוריות השטחיות כמובן. כאשר המיינד שלכם יכול לחבוק באמת ולעומק נופים חסרי הגבלה מבחינת חוויית האושר והביטוי-העצמי, המציאות שלכם חייבת להפוך להיות בדיוק זה; שכן התודעה היא חומר נפיץ ורב עוצמה; כל מחשבה, כידוע לכם, יוצרת את חייכם ובונה אותם באמת – את נסיבות המציאות האישית שלכם.

אולם אם השאיפה להתרחבות בלתי מוגבלת איננה מודעת, כמו ילד השואף לאומניפוטנטיות קסומה (משום שאישיותו פוחדת להתמודד עם המגבלות הנוכחיות וסולדת מהן), אין לזה כל אפשרות להצליח [it cannot possibly work]. מן ההכרח לקבל תחילה את המגבלות הנוכחיות ולהתמודד איתן, כי הן תוצר של מה שהתודעה מאמינה. אדם אינו יכול לגלות את הכוח היצירתי הטמון בו לחיוב, לפני זיהוי הקשר בין מציאות שלילית לאמונות שליליות. רק כאשר אתם מקבלים באופן ריאלי את המגבלה כפי שהיא כעת, אתם יכולים להתגבר [transcend] על מגבלה זו מתוך הבנה שהיא לא חייבת להתקיים. בכך אתם עוברים לרמת המציאות השלישית, שבה האינטלקט לא יכול לעזור לכם, ואז יכולה ההדרכה הפנימית להגיח. ההדרכה הפנימית לא תהיה חסומה אחרי שעברתם מן הרמה החיצונית האביכה והמעורפלת, שבה אינכם יודעים מה מתרחש בתוכם, אל הרמה של מה שאתם מאמינים שקיים, ואל הרמה של מה שקיים בפועל בהשוואה; מכאן תוכלו להמשיך ולהתקדם ולפתוח את הדרך אל הרמה השלישית – מה שיכול להתקיים. לתפוס [realizing] מה יכול להתקיים, מהי האמת האולטימטיבית של ההווה הפנימית, של העצמי האמיתי, זוהי מטרת החיים עצמם; שכן אז האדם מצליח במעשיו [come into his own]. ככל שאתם מתגברים [transcend] על הרמות האלה כך ההדרכה הפנימית משתחררת יותר וכך תבינו יותר את שלוש רמות המציאות האלה, שהן דרכו של האדם לחזור הביתה אל המציאות הפנימית

במקום "להיזרק אל תוך העולם החיצוני".

מהו הרוע ידידי, כל הרוע שבוכים עליו? הרוע הוא כל השגגה והבלבול ברמה החיצונית והמעורפלת שאני מכנה טרום-מציאות, כמו גם ברמה של מה שאדם מאמין שקיים, אבל לא ממש במודע, כך שהוא נדחף למעשים ולרגשות הרסניים באמת שנקראים רוע, ואלה מעמעמים את האור הרוחני, אור האחדות. קיומו של הרוע הוא הדחף העיוור של אי ידיעה, הערפול של אמונות שווא, עיוות, שגגה. אם אתם מבינים את המילים האלה באמת ידידי, יהיה זה בלתי אפשרי בהחלט לשנוא מישהו או להאמין בטבעם המרושע של בני אדם מסוימים. אתם תראו אז שבלתי אפשרי לשנוא שום אדם, שכן שנואה כזו היא חסרת היגיון. אתם יכולים לשנוא את רוע השגגה ואת שגגת הרוע, אתם יכולים לשנוא את השפעת השגגה ואת הערפל שלא נותן לכם לדעת מה אתם מאמינים – או מה אחרים מאמינים. את זה אתם יכולים לשנוא, אבל לעולם אינכם שונאים את האדם הלכוד בשגגה ולא יודע מה הוא מאמין. זהו באמת המצב המנוכר ביותר – לא לדעת מה אדם מאמין, מניח ומסיק.

כפי שציינתי קודם, יש להיזהר מלשפוט את עצמכם או אחרים על כך שהגעתם לכל אחת מן הרמות האלה באופן כללי. זו תמיד שאלה של תנועה וחפיפה. אינדיבידואל אולי הגיע בהתפתחותו למצב שבו הוא נע בין הרמה השנייה לשלישית; הוא הפעיל אולי מספיק כוח מן הרמה השלישית כדי לקבל משם הדרכה בכל ביטויי חייו. אבל היכן שהוא לכוד עדיין בערפול שלו, ההדרכה הפנימית לא יכולה לחדור בקלות ולא יכולה להישמע.

ועתה ידידי אני מוכן לשאלותיכם.

שאלה: מה אם אדם מפקפק בצידקת הצרכים שלו? האם אין לשאול גם מה אמור או צריך [should] להיות?

תשובה: זהו חלק מהבלבול. אם אינכם יודעים מה אתם אמורים לרצות, מהו צורך לגיטימי שלכם, אתם מתבלבלים בין ההיבט הילדותי שרוצה אהבה ותשומת לב באופן לא סביר ובלתי ניתן למימוש, לבין הצורך הבוגר והלגיטימי בחום וחיבה אנושיים. מתוך הבלבול הזה אתם עשויים לפסול את הצורך הבוגר, ובו בזמן להתמרד נגד אי השגת הרצון הילדותי. כל הבלבולים האלה חייבים לצאת לאוויר הפתוח ולהיבחן, כדי שתוכלו להכניס בהם סדר.

בנוסף לבלבול הזה עשוי להיות בלבול לגבי מה האדם האחר מרגיש באמת. הבלבול שלכם עצמכם מוליד באופן בלתי נמנע בלבול בשאלה מה קיים באדם האחר. הרמה הילדותית עשויה להסיק שספגתם דחייה [you are being rejected] היות שהדרישות שלכם, שאינן ברות מימוש, לא מתמלאות. אתם עשויים שלא להיות מסוגלים לזהות אהבה ממשית משום שהיא מופיעה בדרך אחרת ממה שדמיינתם במצבכם הנוכחי, שבו אינכם מסוגלים לתת מקום להבדלים בביטוי-עצמי. אתם עשויים גם לפרש לא נכון את עצם הדחייה כדחייה אישית, ולא לזהות שמדובר בביטוי של חוסר בגרות ופחד מאהבה של אדם אחר. את כל האינטראקציות והזרמים ההדדיים הללו יש לחקור.

יש דרך למדוד האם הגעתם למה שעליכם לדעת על עצמכם כרגע וזהו המדד האמין היחידי שיש. האם קיבלתם הרגשה של הקלה ושחרור מוחלטים, הרגשה שאתם מתמלאים באנרגיה ואור? אם כן, תוכלו להיות בטוחים לחלוטין שהגעתם, ברגע זה, אל רמת ההיכרות-העצמית שאמורה להיות לכם. כאשר ההרגשה הזו נעדרת, ניתן להיות בטוחים שתשובות רבות עדיין לא נמצאו ועליכם לגלות אותן; יש לשאול את עצמכם את השאלה ההולמת.

שאלה: אני מודע לעובדה שאני מעוות את המציאות. אני תוהה איך זה חל על מצבי בעבודה, שם אני לכוד יחד עם הבוס שלי במעגל קסמים של עוינות. לפחות מצדי, אני מרגיש עויין מאוד כלפיו. זהו דבר אמיתי מאוד מבחינתי אף שאני יודע שאני מגיב על זה בהגזמה. תוכל להעיר על זה משהו?

תשובה: כפי שאתה כבר יודע, הדבר לא קשור באמת לבוס שלך. זו הכל שאלה שבינך לבין אבא שלך. עליך לשאול את עצמך את השאלות הרלוונטיות; מה אתה מרגיש כלפיו באמת? מה אתה מאמין שהוא הרגיש כלפך? ומדוע? אם תתמודד רק עם שלוש השאלות האלה כבר תגיע לבהירות רבה יותר ברמה של מה שאתה מאמין שקיים, במקום להיות בערפל בלי לדעת מה מציק לך באמת. מן השאלות האלה יעלו כמובן שאלות נוספות, אבל הבה לא נמהר לרוץ קדימה; פשוט התמקד בשלוש השאלות האלה בלי לקחת שום דבר כמובן מאליו; חיוני לשאול את עצמך את השאלות האלה וגם לענות עליהן; אז תוכל להתמודד עם הרמה הבאה ולשקול מה כן קיים. אצל אלה מכם ששמעו הרצאה זו, גם אם לא תמיד התרכזתם במילים שלי, משהו נכנס לליבכם, היכן שזרע יכול לצמוח לפרי נהדר. הרשו לזה להתרחש ידידי, כי החיים טובים כל כך. האמת היא אושר, בעוד שהאומללות היא תמיד טעות ותפיסה שגויה. אל

תשכחו זאת לעולם. עובדה זו עשויה להוביל אתכם לקחת יוזמה ולגלות מה הן התפיסות השגויות בסבל שלכם. ביום זיכרון זה להנצחת הדת המובילה בחצי הכדור הצפוני תוכלו אולי למצוא כוח מיוחד בזכר אבותיכם – לא משום שיום מיוחד הוא בעל ערך וחשיבות כשלעצמו, אלא משום שלעתים אדם זקוק להשפעה חיצונית או לדחיפה כדי להתניע משהו בתוכו; עבור אנשים מסוימים, ימי זיכרון והנצחה דתיים עשויים לייצג דחיפה כזאת; לאחרים היא אולי לא הכרחית. הם בתורם זקוקים אולי לתזכורות ולתמריצים אחרים, או לדחף אחר שייתן להם כוחות סוס [a motor force] למצוא דרך לצאת מן הסבך ברמה החיצונית ביותר של קיומם הלכוד בערפל, שגורם כה הרבה חרדה וסבל. היו מבורכים יקיריי. אהבת היקום, האמת שבו ויופיו נמצאים בתוכם וסביבכם בכל עת – תמיד שם ידידיי, תמיד. גרמו לעצמכם לראות את האמת על ידי קריאה להדרכה הפנימית, כדי לגרום בסופו של דבר לאיחוד ביניכם לבין ההדרכה הפנימית. אחרי שתחוו זאת מספיק פעמים כאמיתי, הדבר יקרה. היו מבורכים, היו בשלום, היו באלוהים!

למידע איך למצוא ולהשתתף בפעילויות של נתיב ההתמרה ברחבי העולם, אנא כתבו:

The Pathwork Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA
Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: <http://www.pathwork.org/www.pathwork.org>